

Маргиюла.

Наистинж, да знайшь, Деспоти му, колко ми станж драго, като си тръгнж мжжъ ми. На какъвъ рахатъ ще бждемъ... Много, много ми й сега весело. *(Усмивнува са, и са види по лице-то ѝ, че наистинж ѝ е много драго и весело).*

Владыка-та.

(На умж-тж си) Тиа и тый много са радва, като мысли, че ще бжде едниж недѣлж на рахатъ; ами да знай, че азъ съмъ турилъ хора, да убижтъ мжжъ ѝ по път-тъ... Какво ли ще са зарадва! Азъ сега при майкж ѝ нѣма да ѝ обадыж, защо-то, освѣтъ неж, не искамъ другы нѣкой да знай тж-сь тайнж. Като останемъ само двама, щж ѝ обадыж тогы-сь. *(Къмъ Маргиюлж).* Е, Маргиюлица, пшихъ му, види са, че са много радвашъ; каква си станжла сега хубавичка. *(Милва ж).* Хайде да идемъ у другж-тж одаж, да си посѣдимъ тамъ двамка, да си... *(Зема ж за ржжж и отивжтъ).*

Появление VIII.

Кыриака, сама.

(Зема единъ чюрапъ да плете; сѣда на одъръ-тъ и, като дъртж куторонцж, почева да си бърбори).

Охъ! *(Клати си главж-тж).* Млади години, млади години! И азъ бѣхъ млада едно врѣме, и испытахъ